

Niko Kupper
**Zvezdomir
in mala zvezdica**

ter druge božične zgodbe

z ilustracijami Kristine Krhin

Mohorjeva
Celovec

Niko Kupper

Zvezdomir in mala zvezdica

ter druge božične zgodbe

z ilustracijami Kristine Krhin

Mohorjeva
Celovec

Zvezdomir in mala zvezdica

Visoko nad oblaki, kamor seže le pogled zvezdogledov z velikimi daljnogledi, je živila pred davnimi časi najmanjša zvezdica vseh zvezd. Bila je tako majhna, da jo je Luna, ki vsak večer šteje zvezde, redno spregledala. In če na koncu noči število zvezd ni bilo pravo, je vedno zagnala vik in krik:

»Ena zvezda manjka, neverjetno! Kakšen nered, pa še Zarja je premočno in prezgodaj zasvetila, samo Zvezda jutranjka je bila vidna,« je našla dodaten izgovor za svojo jezo, ko je vstopila v velik grad Kraljice noči in poročala o stanju na nebu.

»To z Zarjo je vsako jutro tako, saj tako mora biti,« je z nasmehom dejala Kraljica noči. »A to, da zvezda manjka, me pa skrbi. Le kje je ostala?«

Luna se je nekoliko potuhnila, saj ni vedela za odgovor.

Še dobro da je na gradu služboval stari vratar Zvezdomir. Pravzaprav je bil že v pokoju in je opravljal službo vratarja le iz dolgočasje. Zvezdomir je pred upokojitvijo nekaj milijonov let čistil zvezde in skrbel za njihov sijaj. Zato je poznal vsako, prav vsako. Tudi tisto čisto majhno majceno, ki jo je imel še posebej rad. Spominjala ga je namreč na otročičke ljudi, ki jih je na Zemlji vsako prosto minuto opazoval skozi poseben daljnogled. Zvezdomir je imel otroke zelo rad. Mala zvezdica pa je bila zanj kot zvezdni otrok in vsakokrat, ko je Luna privihrala jezna skozi grajska vrata, jo je pomiril:

»Luna, Lunica, nikanar tako jezno, si prištel tudi majhno majceno zvezdico na robu Rimske ceste, za katero je Kraljici noči zmanjkalo zvezdnega testa in je ostala nekoliko manjša?«

»Zvezdomir, rešil si nas iz zagate!« je bila vesela Luna. Nobena zvezda ne manjka, saj na ta drobižek vedno pozabim, ko je pa res tako nepomembna – majhna.«

Ko je Kraljica noči zavzdihnila, da pravzaprav res nima prave naloge zanjo in da bo najbolje, če jo spremeni v zvezdni utrinek, pa je Zvezdomir odločno nasprotoval: »To pa res ne gre! Zvezdni utrinek le kratko zažari in za vedno ugasne. Zvezdica ne more kaj za to, da je tako majhna. Če je ne potrebujete, Vaše veličanstvo, pa jo dajte meni, kot plačilo za moje delo.«

Vsi na dvoru so se čudili, zakaj neki bi potreboval stari vratar Zvezdomir to drobceno malo zvezdico, komaj večjo od gumba na njegovi suknji. Saj je niti kot svetilko ne bi mogel uporabiti, ko je tako slabo svetila. Zvezdomir pa je vztrajal pri svoji želji, in ker je Kraljica noči že dolgo razmišljala o tem, kako naj poplača Zvezdomirju njegovo zvesto delo, je privolila in mu podarila malo majceno zvezdico. Luna je bila zadovoljna, saj zdaj te zvezdice ni bilo več treba šteti.

Zvezdomir pa je bil zadovoljen, da je lahko malo prijateljico rešil, poleg tega pa je tako dobil družbo, ki si jo je že dolgo želel.

Zvezdica je priletela k njemu na zvezdno meglico, kjer je stari Zvezdomir stanoval. Zahvalila se mu je, ker jo je rešil. Zvezdomir ji je tik ob oknu že pripravil posebno mehko zvezdno posteljico, tako da jo je sončni veter, ki je vedno pihljal skozi vesolje, lahko zibal. »Da boš podnevi mirno spala, saj je spanec za zvezde zelo pomemben,« je dejal Zvezdomir, ki se je na to res spoznal. Majcena zvezdica je bila mehke posteljice zelo vesela in se razgledala skozi okno na vse strani.

